

LARS

„Otevři!“

Je noc, tma, takže relativní bezpečí, ale ani tak nemám moc času a znovu buším do dřeva.

„Mánsi, otevři ty zatracený dveře!“

Na druhé straně se ozve šramot, pohne se klika a bezpečnostní řetízek zarazí dveře přesně v takové vzdálenosti, abych zahlédl jedno zvědavé oko. „Žádnýho Mánse neznám. Běž pryč, seš tu špatně.“

„Vím, že to jsi ty, Mánsi,“ zamračím se a znovu bouchnu do dveří.

„Lars?“

„Ne, jsem jeho babička... Jasně, že jsem to já. Tak otevřeš už?“

Máns mi po chvilce váhání přirazí dveře před nose a vzápětí je otevře natolik, abych mohl projít dovnitř.

MÁNS

Lars vešel do jeho bytu a vypadal rozčileně. Máns nechápal, co u něj chce tak pozdě večer, nebo lépe, tak brzy ráno, ale byl tu, to nešlo popřít. Otázkou zůstávalo *proč*.

Chtěl si s ním snad vyřídit staré účty, zase? Chtěl se mu omluvit? Chtěl na jeho záda přišít další podíl viny na nějaké hrůze?

„Co tady děláš, Lars?“ zeptal se ho místo domněnek.

„Už to nejde dál ignorovat,“ odpověděl Lars netrpělivě. „Všechno se hroučí a jde do háje a...“

„Jestli jsi mě sem přišel obviňovat, tak zase můžeš jít,“ přerušil ho Máns. Stál u zavřených dveří, ani po vypínači se nenatáhl, aby rozsvítil.

Lars k němu přešel, jeho obličej byl Mánsovu tak blízko, že si i v přítomí navzájem viděli do tváře. A ani jeden z nich se na toho druhého netvářil přívětivě.

„Ne,“ řekl Lars s hořkostí v hlase. „Kvůli tomu tu nejsem.“

„Tak proč?“

„Subpolární pás.“

„Co?“

„*Subpolární pás!*“

„Co s ním je?“ nechápal Máns.

„Byl označen za rudou zónu,“ oznámil Lars rozrušeně. „*Celý* subpolární pás. Póly jsou ztracený, to víme už dávno, ale teď... Krizová organizace odepsala sever. Uvědomuješ si, co to znamená?“ Máns na něj zíral, oči mu tékaly po Larsově obličejí. „Musíme je odtamtud dostat!“

LARS

Sedíme v autě a míříme na sever. Pořád ještě je noc, kolem panuje tma a slunce je bezpečně za obzorem, ale i tak vím, že to nestihneme včas. Ne dřív, než bude den. Ne dřív, než vjedeme do rudé zóny a na vlastní kůži pocítíme peklo.

Bratra jsem neviděl šest let, dlouhé měsíce jsem se tvářil, že bych byl radši, kdyby nikdy neexistoval, a teď jsem nás oba nacpal do jednoho uzavřeného prostoru. Je toho spousta, co by bylo třeba si vyjasnit, ale oba mlčíme.

Drtím volant.

Bože, jsem idiot.

Odepsal jsem Månse, nechal ho myslet si, že celá tahle globální hrůza je jen kvůli němu a přítom na tom nese určitý podíl viny každý, bez výjimky. Všichni jsme se stali malým puzzlem v obrovské skládačce světa, která se začala dávat dohromady celá staletí předtím, než jsme se vůbec já nebo on narodili.

MÅNS

Nikdo nemířil na sever. Jeli už několik hodin, ale zatím všechny, koho potkali, mířili na jih. Ostatní ujížděli dolů, co to jen šlo, na střechách aut byla připevněná zavazadla a další věci a nikdo netoužil mířit opačným směrem.

Måns to všechno pozoroval, zatímco si doplňoval informace o aktuálním světovém dění a četl jedno oznámení SKO (světové krizové organizace) za druhým. Dlouho se tomu vyhýbal, schovával se před pravdou, ale teď se zdálo, že bylo na čase vystrčit hlavu z písku.

Nic z toho nebylo povzbuzující. Žádné dobré zprávy. Žádné naděje na zlepšení.

Vymíraly živočišné druhy, měnila se flóra. Něco se přizpůsobovalo, ale mnohem víc toho prostě jen nenávratně mizelo.

Nastávali jen samé změny, některé nečekané, jiné dlouhodobě předvídané.

A jedním z takových nepředpokládaných překvapení bylo i Larsovo zjevení.

„Bude svítat,“ oznámil Lars do ticha a Måns se v duchu připravil na to, co přijde.

LARS

Lidstvo žije na dluh.

Proboha. Vždycky, když si to zopakuju nebo mi to někdo připomene, mám pocit, jakoby to na mě dopadlo větší a těžší než posledně.

Lidstvo žije na ekologický dluh. Vyčerpáváme přírodní zdroje, zásoby pitné vody, čistého vzduchu a jídla, zkrátka všeho, co planeta dokáže obnovit. Bereme z rezerv, pustošíme zem, díky které vůbec žijeme, zabíjíme sebe i všechno a všechny ostatní.

Je to hrůza. Katastrofa. Pohroma.

A aby toho nebylo málo, objevili se před lety Nebeští pumpaři a zatloukli poslední hřebíček do rakve. Zbytečný, leč naprosto zásadní, devastující hřebík.

MÅNS

Jestli někdo ví, jaké to je udělat hloupé rozhodnutí a vidět jeho následky úplně všude, kam se podívá, je to Måns.

Svět začal upadat už dávno před tím, než se otěží chopili Nebeští pumpaři, ale činy této skupiny měly zásadní a neoddiskutovatelný vliv na definitivním celosvětovém kolapsu. Když se k nim Måns před lety přidal, konal tak z čistých úmyslů. Chtěl světu a lidem pomoci, ne je zničit. Kradl ze stratosféry ozon a nějaký čas se on i celá Pumpařská společnost těšili úctě, dokud si někdo z vedení nepřestal dávat pozor a dbát na bezpečnostní normy a opatření. Odčerpávání ozonu v různých místech světa bylo natolik masové, že se ochranná vrstva nestačila sama doplňovat a časem přestala obnova fungovat úplně.

A tak se otevřely brány, do světa padlo ničivé UV-B záření v plné síle a začalo spalovat zemi jako nějaký pekelný oheň.

LARS

Svítá.

Svítá a my ještě nejsme u cíle.

„Za jak dlouho tam budeme?“ ptá se mě Måns.

„Až sjedeme z dálnice tak ještě hodinu.“

„Hm,“ pokývá Måns hlavou. Mám pocit, že chce ještě něco říct.

„Co je?“

„Co když už tam nejsou. Volal jsi jim vůbec?“

Zarazím se. Nemůžu uvěřit, na co se mě ptá. „Månsi, kdy jsi s nimi naposledy mluvil?“

Måns otočí hlavu a zadívá se z okýnka. „Pár let už to bude...“

Na okamžik sevřu oči. Je to hrůza. Odstříhli jsme ho. Odstříhli jsme ho všichni. Odkopli ho od sebe a nechali ho samotného. Nebo se snad on vyhýbal nám?

„Jo, volal jsem a to je taky důvod, proč pro ně teď jedeme. Jsou umíněný. Nechtějí se hnout z místa.“

„Mají ozonátor?“

„Jo, ale o to nejde. Nemůžou tam žít, zavření v domě, když všichni ostatní utečou. To prostě nejde!“

„Určitě čtou zprávy a vědí, že jsou v rudý zóně. Třeba se rozmysleli a už...“

„Nerozmysleli se, Månsi,“ přeruším ho trochu napruženě. „Mluvil jsem s nimi včera večer a cítuju: *nehnem se z místa*. Nevytáhnul bych tě z postele, abys mi s nimi pomohl, kdybych věděl, že to půjde hladce.“

„Hm.“

„Hm...“

MÅNS

Vystoupili z auta.

Na náměstí byl zmatek a ruch, lidé pobíhali přes silnice, nosili věci do aut a z obchodů, volali na sebe, pomalu a nenápadně panikařili. Ve chvíli, kdy SKO vyhlásilo severní část Švédska za rudou zónu, jeho obyvatelé vzali nohy na ramena. A že byl skutečně důvod se zneklidňovat, dosvědčovaly zčernalé torza stromů a absence jakýchkoliv živočichů.

„Tak jdeme,“ pobídl je Lars.

Slunce se šplhalo nad obzor a pomalu nabíralo na síle. Speciální kabáty a sluneční brýle sice pomáhaly chránit těla před nebezpečným zářením, ale jakmile nastalo poledne, nic nebylo dostatečně účinné. Co bylo ale horší, napadl čerstvý sníh. Byla to jen další odrazová plocha, která násobí sílu záření.

„Musíme to vyřídit co nejrychleji a vypadnout odsud, než se to tu promění v gril,“ poznamenal Lars.

„Máš nějaký plán, nebo... tak něco?“ zeptal se ho Måns. Čím víc se blížili k domu, tím víc byl nervózní.

Lars se zastavil uprostřed hlavní silnice a krátce se podíval na bratra. „No...“

„Takže ne.“

„Ne, ale i tak to musíme zvládnout do hodiny, jinak tady budeme muset zůstat až do večera a vyrazit zpátky zase na noc.“

„Hm.“

LARS

„Otevřete!“

Buším na dveře a nikdo neotevívá tak dlouho, až jsme z toho s Månsem nesví.

„Třeba už odjeli,“ poznamená.

„Cituju: *nehnem se z místa!*“ opakuju. „Mami! Tati! Tak otevřete!“

Začínám z toho šílet. Určitě neodjeli, vím to, protože když jsem jim včera volal, zněli dost neoblomně ohledně toho, kde chtějí a kde naopak nechtějí být. Znovu buším do dveří.

„No tak je vyrazíme,“ navrhně Måns.

Zarazím se. „Jo, dobřej nápad.“

Ale nějak se nám do toho nechce. A potom se dveře otevrou a v nich stojí malá Rut.

„Larsi?“

„Jo, ahoj zlato,“ popadnu ji, tak rád, že je v pořádku, a vrazím do domu. „Kde jsou rodiče?“

„Vzadu,“ odpoví a potom ukáže prstem na Månse. „A kdo je tohle?“

MÅNS

Jako rána do žaludku.

A – kdo – je – TOHLE?

Jak to, že Månse nepoznala? Jak je možné, že si ho jeho mladší sestřička nepamatuje? Namluvili jí snad něco? Pověděli jí, že nenávratně odjel? Je ve vězení? Umřel?

„To je přeci Måns,“ zadíval se na ni Lars, zjevně stejně šokován, jako jeho mladší bratr.

„Måns...?“

„Ano, Rut...“

„Larsi?“

„Mami?“

„Co tu děláš? Oh –! Månsi?!“

„Kdo je to?“

V hale zavládl malý rozruch. Všichni byli zmatení, Lars našťvaný, Måns zaražený, jejich rodiče překvapení, očividně nemile.

„J-já...“ zakoktal Måns. Najednou se mu chtělo zvracet. Neviděl svoji rodinu přes šest let. Nikdo ho za celou tu dobu nekontaktoval, Rut na něj dokonce dočista zapomněla, ale teď tu najednou stál, se svým starším bratrem po boku, který ho zavrhl jako první a jako první se k němu také vrátil, a snažil se... v tuto chvíli hlavně tedy nepozvracet.

„Co tady děláš, Månsi?“ zeptal se ho otec a z jeho výrazu ani hlasu nešlo vyčíst vůbec nic.

„No, já...“ odkašlal si, nadechl se a vzchopil. „Jsme tu, abychom vás odsud s Larsem odvezli.“

Otec se podíval na Larse, v obličeji celý zrudl. „Tak na to zapomeňte, chlapci. Říkal jsem přeci, že my se odsud neheme!“

LARS

„*Musíte* odsud odjet. Hned!“

„Ne!“

A takhle se to opakuje od našeho příjezdu. Táta si nedá říct a máma za ním stojí, jakoby jeho slovo bylo zákon. Rut mi visí kolem krku a já pění. Nevím, co mám dělat, musím je odsud dostat, ale oni tu jsou jak přilepení, zatímco slunce šplhá po obloze a nabírá na síle. Jako kdyby si ani neuvědomovali vážnost celý situace.

„Ehm, Larsi?“ ozve se z obýváku Måns.

Zamračím se na tátu, položím Rut na zem a jdu za bráchou. Stojí v obýváku a tváří se víc než neklidně.

„Co?“ ptám se ho, ale stačí mi pohled na přístroj u okna, abych pochopil.

„Nefunguje,“ poví mi. „Zkoušel jsem ho zapnout, ale jede jen na dvanáct procent. A tady je navíc proraženej, hele.“

„Do prdele...“

MĀNS

Byl rozbitý.

Māns tomu nemohl uvěřit. Jak tady proboha mohli žít? To byli celou dobu zabeďnění v domě a schovaní ve sklepě?

„Tati?“ zavolal Lars přes rameno. Když k nim otec přišel a všiml si, okolo čeho jeho synové stojí, zase se k nim otočil zády. „Počkej!“ zarazil ho Lars. „Můžeš mi prosím tě říct, co to je?“

„Nemáš oči?“ odsekl otec a mávnul rukou do vzduchu.

„Jo, mám oči a to co vidím, se mi nelíbí. Proč je v tom ozonátoru díra?“

„Prokopnul jsem ho.“

„Co– Proč?“

„Zakopnul jsem o něj. Ale je v pohodě, pořád běží.“

„Na dvanáct procent,“ dodal Māns

„Na dvanáct procent!“ zopakoval Lars hlasitě a značně rozrušeně.

Nefunkční ozonátor znamenal pohromu. Vyráběl dočasnou ozonovou vrstvu v okruhu dvou set metrů a tvořil ochranný štít, nejčastěji nad domy. Nebylo to ideální, ale bylo to lepší, než nic. Ale v rudé zóně nestačil ani plně funkční ozonátor, natož potom rozbitý exemplář.

„Musíte odsud odjet!“ rozkřikl se Lars.

„Chlapče, ty jsi jako ohraná deska,“ zakroutil otec hlavou. Na Mānse se od jeho příjezdu snad ani nepodíval. Jakoby tam jeho prostřední dítě prostě vůbec nebylo.

LARS

„Tak jo, mám toho dost,“ chytne se za vlasy. Skrz desky zatlučené v oknech začne prosvítat sluneční světlo. Bezvadný.

Podívám se na hodinky. Je jedenáct pryč. Poledne se blíží, venku leží padlý sníh, obloha je jako vymetená a navíc jsme v rudé zóně bez funkčního ozonátoru. Původní plán, přečkat tu den a vyjet na noc, je pasé. My tady dneska asi umřeme.

„Tak jo,“ řeknu zase a založím si ruce v bok. „Tohle není sranda, tati. Copak chceš, abyste se tu všichni usmažili? Necháš sebe, mámu i Rut trpět, protože jsi paličák?“

„Pozor na pus, chlapče,“ zavrčí a vypadá ještě víc neústupně. „My nikam nejdeme. Tohle je náš domov. Narodil jsem se tu já a narodil se tu i můj táta a jeho táta taky. Ozonátor opravím, už jsem si sehnal součástky.“

„I kdybyste ho opravili,“ vloží se do toho Māns, „tak to stačit nebude. Může jet na dvě stě deset procent a stejně vám nepomůže.“

„Ty na mě nemluv,“ štěknul po Mānsi táta a já se div nezalknul. Opravdu jsem slyšel správně?

„Cože?“ obrátím se na tátu. „Co–?“ nejsem schopnej pokračovat. Opravdu ne.

„Mám toho dost, Lars,“ rozkřikne se táta. „Vypadni. Vypadněte oba dva. Neprosil jsem se vás, abyste sem jeli, už vůbec ne jeho,“ pohodí hlavou směrem k Mānsovi a ten svěsí ramena. „Jasně jsem ti řekl, že se odsud nehneme. Tohle je náš domov, tenhle dům, tohle město, tenhle kraj.“

„Mami, řekni něco...“ podívám se na ni zoufale.

„Promiň, Larsi, ale táta má pravdu. Chceme tady zůstat.“
„I když víš, že vás to tu všechny dřív nebo později zabije?“
Po tváři se jí sveze slza. „Ano.“

MĀNS

Māns je jako ve snu. V hodně zlém a neuvěřitelném snu.

Lars k němu dojde a odtáhne ho kousek stranou, aby je rodiče neslyšeli. „Běž do auta, na zadním sedadle jsou nějaký deky a kabáty z ochranného vlákna, přines je sem. A vzchop se proboha. Já se je zatím pokusím přivést k rozumu. Dobře?“

„Jo,“ přikývl Māns. Znovu vyvedený z míry. Jeho bratr se k němu choval, jako kdyby bylo vše zlé zapomenuto.

Vyběhl z domu a síla slunečního záření ho ochromila. Na okamžik ho to doslova zadrželo na místě. V bezpečné zóně jsou paprsky nepříjemné, ale snesitelné, kdežto tady, v čerstvě korunovaném území rudé zóny, to bylo omračující.

Māns sprintoval k autu, v rychlosti popadl, pro co ho bratr poslal a běžel zase zpátky. I když měl na sobě svůj kabát a na očích brýle, cítil tu sílu, kterou na svět metalo slunce. Když zaběhl do domu, uvědomil si, že ať už jeho bratr rodiče přemluví k odjezdu, nebo ne, budou vystaveni nebezpečnému UV-B záření tak jako tak.

„Tak co?“ zeptal se Māns po příchodu. Lars ale vypadal ještě víc napruženě, než když odcházel. A jeho matka někde v domě křičela a otec v jiné části domu velmi hlasitě nadával. „Co se děje?“ Māns byl zmatený, nechápal, co se tam mohlo za tak krátký okamžik stát, aby to takovým způsobem rozvířilo emoce.

Lars mu ale neodpověděl. Místo toho zamířil do vedlejší místnosti a Māns ho následoval. Potom jeho bratr beze slova popadl Rut do náručí a zamířil s ní k východu.

LARS

Rut neprotestuje, když ji odnáším pryč. Nemá ale svůj kabát a tak ji k sobě přitisknu a omotám kolem ní svůj. Māns se zdržel v domě, nešel hned za mnou, jak jsem očekával, ale já nemůžu čekat, musím Rut dostat ze slunce do auta. Když se o minutu později Māns objeví, nemá na očích svoje brýle.

„Kdes byl? Kde máš brejle?“ zajímám se a zároveň startuju a vyrážím pryč.

„No oni... se mi rozbili.“

„Jak?“

„To máš jedno,“ odsekne.

Podívám se na svoje mladší sourozence skrz zpětný zrcátko a všimnu si, že oba dva mhouří oči a tisknou se k sobě uprostřed sedadla, co nejdál od oken, která sice mají skla s bezpečným filtrem, ale ten je nám v takovém prostřední naprosto k ničemu.

Sešlápnu plyn a jedu, co to dá, dost nás ale brzdí všechna to ostatní troubící auta, která se snaží dostat z města stejně zoufale, jako my, a přitom jen zpomalují provoz.

MĀNS

Ze začátku to skoro neregistruje, jen ostré slunce ho bodá do očí nechráněných brýlemi, ale ty nemá ani Rut. V autě jsou jen jedny jediné brýle a ty má na nose Lars a tam taky musí zůstat, protože je řidič.

Každou minutou se to ale zhoršuje. Paprsky se odráží od padlého sněhu, pronikají skly auta i nedostačujícími filtry, zaplňují prostor, pálí. Māns si schová oči do dlaní, je to, jako kdyby

zíral do rozsvícené halogenové lampy, ale ani když si tiskne dlaně na víčka, nenachází tmou. Jakoby stále koukal do světla.

Rut na tom není o moc lépe. Choulí se vedle něj na sedadle, přetahuje si svetr přes hlavu, všemožně se schovává, ale Måns ví, že tomu stejně neunikne.

O další chvíli to začíná být těžko snesitelné, Rut už fňuká, ale i tak je moc statečná.

Potom začne bolestí vrčet i Måns. Připadá si, jako kdyby byl pod palbou a neměl kam uhnout, jakoby ta zář, ty paprsky, co tak jemně, ale velmi specificky voní na kůži, prostupovaly skrz vše, co mezi ně postaví a pomalu ho šířily zaživa.

„Larsi!“ kňourá Rut.

„Áaa... do prdele!“ přidá se Måns.

Lars se na ty dva rychle otáčí. „Sklopte jedno sedadlo a vlezte si do kufru. Měla by tam být trochu potrhaná deka z ochranného vlákna.“

Måns na nic nečeká, odklápí sedadlo a cpe Rut do kufru. Okamžitě ji následuje, šátrá po dece nebo čemkoli, a když ji nachází, zalehává Rut, aby ji chránil i svým tělem a přetahuje přes ně deku.

Cítí, jak ho pálí kůže na rukou, které mu nechránilo oblečení, jak se mu stahuje pokožka na obličej, jak jeho i Rutina kůže charakteristicky voní. Jak je na tom jeho sestra se ani neodvažuje zeptat, až teď mu dochází, že na rozdíl od něj neměla cestou do auta ani kabát. Nemotorně se vysvlékne se svého a zabalí do něj sestřičku, která tiše nařiká.

Måns odpočítává minuty. Cesta sem jim zabrala pět hodin. Než vyjedou z rudé zóny, budou to přinejmenším hodiny dvě, spíš ale tři s provozem, jaký nastal.

Začal vážně pochybovat o tom, jak se z tohoto všichni dostanou, protože jestli jeho bolely ruce a tváře, pak Lars musel být za předním sklem už docela spálený.

LARS

Je to horor.

Autá jsou zasekaná, stojíme, někde se nejspíš stala nehoda a ta teď blokuje provoz. Måns i Rut jsou na tom špatně, nejspíš se ani jeden z nich nenamazal účinným krémem a mě nenapadlo jim to připomenout.

Došla mi trpělivost, vyjždím ze silnice, přitom ťuknu do dvou aut a беру to po krajnici kolem kolony. Mého příkladu hned následují další auta, ale to mi je jedno, hlavně, že jedeme my.

I když mám brýle, kabát a jsem namazanej, to sluníčko mě ničí. I přes brýle mi vypaluje do očí předměty, ještě vteřinu potom, co jsem se na něco podíval, visí ten obrázek přede mnou, překrývá se s realitou a mate mě. Víím, že to bude mít následky, že moje oči se nenávratně poškozují, ale není tu jiná možnost. Přenosný ozonátor jsem hloupě zapomněl vzít s sebou, upřímně jsem totiž nepředpokládal, že by se situace vyvinula tak, jak se stalo a jediná možnost bylo zkrátka jet.

A tak jedu. Vezu svoje dva mladší sourozence do bezpečí a přitom myslím na to, že tam v tom pekle v rudé zóně na severu jsou naši zatvrzelí rodiče, kteří takovýmhle pomalým a bolestivým způsobem brzy zemřou, pokud nepřijdou k rozumu.

MÅNS

Povídám si s Rut. Připomínám ji, kdo jsem, snažím se odvést její myšlenky od toho, co teď zažívá a znovu se s ní sblížit. Zdá se, že ji to uklidňuje, za chvíli už si se mnou povídá,

občas se mi zdá, že se její hlas i trochu pousměje. Když se mě ptá, co se děje, odpovídám jí bez příkras a narovinu ji informuji o všech procesech, které právě běží.

„Larsi, nechceš vyměnit?“ navrhuju po čase. Myslím, že to je možná hodina od odjezdu.

„Ne. Zůstaňte, kde jste. Nejseš namazanej.“

„Cože?“

„Ochranný krém. Nemáš ho na sobě.“

„Ale to ty už taky ne, jestli ses v posledních pětadesáti minutách znovu nemazal.“

Neodpoví. Nemusí. Víím, že ne. Víím, že je na tom stejně jako já.

„Zastav. Vyměníme se.“

Lars ale nezastavuje a ještě chvíli jede dál, než to nakonec vzdá a přeci jen zastaví. Vyměňujeme si místa rychlostí blesku, a jakmile usedám za volant, znovu na mě doléhá síla záření. Kůže reaguje, pálí, bodá a napíná se. Rudne.

Šlapu na plyn, jedu mimo silnice, ženu se vpřed, ale slunce stejně visí pořád na čistém nebi, nad námi, jako pekelné oko, a čas běží.

LARS

Vyměníme se s Mánsem v řízení ještě několikrát a pokaždé se stále menším časovým odstupem.

Konečně po několika hodinách přijíždíme k mému bytu. Jsem za volantem, na pokraji sil, ale snažím se na sobě nedat nic znát. Když zajedu s autem do podzemní garáže, je to jako vysvobození. Mrazivý vzduch konečně chladí, tma konejší, i když skrz víčka stále vidím prostupovat světlo, oči mě řežou a slzí a já víím, že všechny žilky jsou vystouplé anebo popraskaly.

Společnými silami vyneseme s Mánsem Rut až do bytu, do bezpečí.

Zamířím do koupelny, vezmu všechny zásoby, co mám a přinesu je do obývacího pokoje. „Na, namažte se. Několik vrstev,“ podívám se na Mánse a jeho zarudlou kůži a dodám: „spoustu vrstev. Co nejvíc. Tolik, až to kůže přestane absorbovat.“

Potom jdu ještě do kuchyně a přinesu lékárnu. Nechám Rut, Mánse i sebe spolknout několikero neutralizačních pilulek. Nevím, co mám dělat, nikdy jsem nebyl takovému záření vystaven, nikdy jsem nebyl ani tak dlouho na slunci v bezpečné zóně, natož pak v rudé, ale stalo se.

Hlavní ale je, že jsme odtamtud přivezli alespoň Rut.

MÁNS

Je mi zle. Mám pocit, jako bych umíral, i když víím, že neumírám a zároveň, jako bych se probudil k životu, jako by mě Lars probral z tý několik let trvající letargie, kdy pro mě byla jen minulost, moje činy, moje chyby, všechny ty následky.

Ted' vnímám přítomnost, žiju jí, cítím ji, ale zároveň se mi ani trochu nelíbí. Já, Lars a trochu i Rut jsme popálení, nejhůř na tom ale jsou naše oči. Kapeme si do nich navzájem roztok, syčíme a prskáme bolestí.

„Co ted'?“ ptám se Larse, když už jsme udělali nejspíš všechno, co jsme mohli, k minimalizaci následků, a Rut se schoulila na gauči.

„Měli bychom se všichni prospat. Alespoň do setmění. Navíc všechny ty pilule a kapky začnou za chvíli reagovat a je lepší to zaspat.“

„Dobře, ale co budeme dělat potom? Co máma a táta?“ ptám se dál. Lars mě vytáhnul ze soukromého kolotoče smutnu a sebeobviňování a já teď potřeboval něco víc, než jen chabý krátkodobý plán.

Lars zavře oči a skloní hlavu, myslím ale, že ho jen bolí oči a snaží se to nějak překonat. „Pojedeme dál na jih. Najdeme chráněná města, kde mají obří ozonátory a plachty s vlákny natažené nad ulicemi a vůbec je to tam chráněný a bezpečný. Slyšel jsem, že všechny hlavní a velké města už takhle fungují a státy se to pomalu snaží rozšiřovat i na menší a malá města, ale jde to pomalu a...“ přestane mluvit a zatlačí si prsty na kořen nosu.

Mě to taky bolí. Taky mám pocit, že moje oči jsou jako dvě vajíčka v napařováku a co nevidět puknou.

„A co rodiče?“ chci vědět.

Lars pokrčí rameny. „Viděl jsi sám, jak jsou zabezčený.“

„To je tam necháme?“

„Mají auto, snad dostanou brzo rozum a odjedou odtamtud. Hlavně teda ale v noci, budu jim to muset zavolat.“

„Co se tam stalo, když jsem byl v autě pro deky?“

„Vybouchnul jsem, začal na ně křičet a potom poslal Rut se oblíknout. Táta mě praštil, tak jsem ho zavřel v koupelně a zahradil dveře koštětem. Máma běžela za Rut a prosila ji, aby s námi nikam nechodil. A zbytek už víš. Popadl jsem ji a odešel.“ Odmlčí se a potom otevře oči a podívá se na mě. „A cos tam dělal ty, když jsme vyšli ven?“

„Máma nejspíš pustila tátu, protože po mě skočil, sebral mi brýle a taky mi jednu vrazil.“

„Krása...“ zakroutil Lars hlavou. „Pojď spát. Za pár hodin se setmí a my před sebou máme další dlouhou cestu.“

„Larsi,“ zarazím ho, když už se otáčí k odchodu. Chci mu něco říct, chci se ho zeptat, jak to mezi námi teď je, chci to všechno nějak vyjasnit, ale nemůžu ze sebe dostat slovo.

LARS

Máns vypadá, jako kdyby chtěl něco říct, a já tuším, ne, vím, co to je. Chci mu to usnadnit, chci mu povědět, že mě to mrzí, že vím, že to není jeho chyba, ne *jen* jeho, ale nás všech, celého, zasraného, bezohledného lidstva, že máma ho má ráda a táta určitě taky, i když se tak ale ani v nejmenším netvářil, ale nemůžu ze sebe dostat nic, stejně jako on.

A tak k němu jen natáhnu ruku a on se jí chopí a potom se plácne po ramenou a chvílku tak zůstaneme a já jsem dojatej a naštvanej a smutnej a šťastnej a chce se mi zvracet a potom si oba lehne na gauč k Rut, ujistíme se, že je v pořádku, protože to je naše úloha, úloha starších bratrů, držet svou malou sestřičku v bezpečí, a v mžiku usneme před naší další dlouhou cestou za přežitím.